

Tam někde nad duhou

Silná Vůně Buráků vábila Zee k sobě, jako světlo přitahuje můry. Zee nesměle vykoukla z průrvy mezi rozdrolenými cihlami u podlahy pokryté jemnou zvlhlou sutí. Nejprve se hbitě rozhlédla po prostorách vesměs zchátralého sklepa nasáklého zatuchlým pachem plísně, přes kterou se nesla nejen vůně buráků, ale i pšeničných sušenek. Pak se zase rychle vrátila do průrvy a čekala. Nic se ale v místnosti nehýbalo, a slyšet byl pouze vítr hučící v prasklinách. Sklep se jevil bezpečný. Zee věděla moc dobře, že to může být fatální omyl.

Rozhodla se kradmě opustit průrvu, za kterou se mírně napřímila a začala opět intenzivně věřit, až jí vousky kmitaly sem a tam.

Zee byla Potkan. Ale ne taková jako jsou kanáloví potkani. Oproti nim byla vytáhlejší, měla delší přední i zadní tlapky. A hlavně nebyla tak hloupá jako kanáloví potkani. Právě to jí, vedle nezbytné obratnosti a rychlosti, pomohlo přežít do současnosti.

Ale teď měla velký hlad a zásoby už byly pryč. Musela se vydat hledat něco k jídlu.

„Je tam bezpečno Zee?“ ozval se tichounce hlas z průrvy za jejími zády.

„Počkej- Nevím-“ houkla šeptem přes rameno. Ještě jednou začichala ve vzduchu a rozhlédla se. Sice byly všude patrné stopy moči potkanů, ale podle pachu celkem staré a rozhodně patřily pouze kanálovým koloniím.

„Asi jo- Asi bezpečno- Asi-“

„Vidíš ty oříšky, Zee?“ ozvalo se opět z průrvy, ze které záhy opatrně vykoukla hlava Barryho. Rozhlédl se a začichal tak urputně, že jeho nos kmital nahoru a dolů s jeho vousky. Barry byl mnohem mladší než Zee. Vlastně byl ještě mládě. Starala se o něj spolu s dalšími dvěma potkanicemi potom, co past zabila jeho mámu.

Barry měl světle hnědou srst, celistvou a upravenou. Zee byla už skoro dospělá a oproti Barrymu už ledacos zažila, o čemž svědčil nespočet jizev, které se ukrývaly pod její plavou srstí. Některé ale nezakryla ani srst. Zejména dvě, které se táhly přes levé oko. Naštěstí obě měla zdravé. Chyběla jí ale polovina ucha a nejvíce postrádala tři prsty na pravé zadní noze, o něž přišla, když byla v Barryho věku. Značky nakreslené na ocase ale měla už od útlého dětství, když ještě byla v *bílých komorách*.

„Ne-“ šeptla. „Jen cítím- Odtamtud-“ ukázala směrem do šera, kde se rýsovaly bedny a sud.

„Pozor na pasti-“ ještě dodala a spěšně vyrazila podél zdi k bednám. Barry se držel těsně za ní.

Párkrát se zastavila a všemi smysly opět prověřila sklep a Barry následoval jejího příkladu. *Víc uší, očí a čenichů odhalí rychleji nebezpečí*. Cestou také vyhlížela a vybírala nejvhodnější úkryty, kdyby se cokoliv ve sklepe znenadání změnilo.

Jakmile dorazili k bednám, naposledy přeměřila místnost a zaměřila mezeru mezi bednami, ke které už vyrazila během. Jen ji spěšně obhlédla, zda tam nečihá nějaká hrozba a vběhla do ní. Barry ji následoval.

Astireti

„Počkej tu-“, sykla, přelezla ho a při opouštění mezery si počínala stejně ostražitě jako u průrvy. Když se jevílo vše bezpečné, vyskočila na stěnu bedny a vyšplhala až nahoru.

Na bednách byly oříšky cítit ještě silněji než na zemi. Nikde je neviděla, ale zato mohla snadno říci, že se vůně linula od sudu, který stál u beden. Dokonce od beden vedlo prkénko opřené o hranu sudu.

Přikradla se k prkénku a nejistě na něj položila přední tlapku. Zdálo se být pevné. Opatrně přešla až k hraně sudu. Čekala, že uvidí buráky, ale spatřila jen tenkou tyč vedoucí napříč sudem a uprostřed napíchnutou plechovku. Z té plechovky voněly oříšky, ale ze dna sudu vzlínal čpavý zápach. Byla tam ale tma, takže tam nic neviděla. Sestoupila na tyč a pevně ji objala všemi tlapkami a vyrazila směrem k plechovce, přičemž si dávala pozor, aby se držela v jeden čas alespoň třemi tlapkami tyče. Dorazila k plechovce, kterou nejprve zevrubně očichala; Ořechy nebyly cítit zevnitř, ale zvenčí. Pak si toho všimla; uprostřed po obvodu plechovky byla namazána nějaká hmota, která byla oříšky cítit.

Ihned znejistěla. Takhle oříšky nevypadaly, ledaže by je někdo rozmačkal, ale proč? Chvilí zůstala bez pohnutí, jen hlavou ověřovala okolí, pak se odhodlala očichat tu pastu zblízka a opatrně položila ruku na plechovku. Sotva na ni začala převádět váhu, plechovka se znenadání přetočila. Zee se úlekem ostře nadechla a měla co dělat aby se na tyči udržela. V tom se cosi odloupl z plechovky a žbluňklo to na dně sudu. To, co Zee pod sebou spatřila, ji k tyči přikovalo hrůzou.

Odlesky rozčeřených vlánek odhalily několik těl utopených potkanů, která nadmutá plavala v černočerné kapalině.

Past! Rozezněl se alarm v její hlavě: „*Je to past!*“ Zee se roztrásla. Visela nad pastí. Srdce jí bušilo jako o závod. S těžkým dýcháním se začala pomalu plazit zpět po tyči, kterou velmi pevně objímala.

„Zee?“ Šokem zkameněla. Trvalo ji chvíli, než si uvědomila, že slyší Barryho hlas. „Máš oříšky Zee?“

„Past!“ zajíkla se. Ani se neohlédla. Barry ještě něco řekl, ale nevnímala ho, jen se pokoušela dál sunout od plechovky. Trochu sebou trhla, když ocasem ucítila hranu sudu a škubla sebou více, když ji Barry chytil za ocas a pokoušel se pomoci ji vytáhnout, při tom její zrak opět padl na dno sudu, který opět uchvátila temnota.

Jakmile se ocitla na prkénku, na nic nečekala a vyrazila k mezeře, kam bezmála zapadla a na zemi popadala dech a roztřeseným polohlasem si zazpívala:

Tam někde nad duhou

Je cesta do Nebe...

„Co se stalo, Zee?“ zeptal se Barry, když k ní sešplhal do mezery.

„Past,“ houkla „smrtící past- topící past“

„Žádný buráky, Zee?“ zeptal se zklamaně Barry

„Ne-“ zavrtěla hlavou, „Jen past- žádný buráky, past.“

Astireti

Barry se zasmušil, pak zašeptal: „Našel jsem sušenku, ale je malá... Zee,“

„Sušenka- tys-, já řekla, abys zůstal tu-“

„Já vím, Zee...“ zatvářil se provinile „Ale bylo bezpečno, Zee... dával jsem si pozor... Zee. Táhle je, Zee!“ Ukázal z mezery kamsi doprostřed sklepa. Zee se to nelíbilo, ale oba měli hlad a tohle místo bylo poslední naději na sehnání něčeho k jídlu. Opět ve vši opatrnosti prozkoumala terén z mezery a pak se kradmě vydala ke stěně, podél které se plížila, dokud nedorazila k místu odkud je to nejbliže k bodu, kam Barry ukazoval. Jako vždy jí byl Barry těsně v patách. Útěchou jí bylo, že průrva mezi cihlami a tedy případná úniková cesta je blízko.

Barry měl pravdu. Byla tam sušenka. Jak se blížila, sušenku cítila silněji. Ale také spatřila, že zdroj vůně leží na nějakém čtverhranném světlém podkladu. Zpomalila.

„Dojdu pro ni, Zee.“ nabídl se Barry a přeběhl ji.

„Ne!“ vykřikla, Barry se zarazil a zmateně se za ni ohlédl. „Lepivá past! Sušenka je na lepivé pasti-“

„Nevypadá to jako past, Zee...“ pochyboval Barry a přiblížil se k bílému kartonu v jeho středu ležela sušenka. Zee okamžitě skočila Barrymu po zádech a za pomoci rukou ale i zubů jej chytila za hřbet a odtáhla jej.

„Je to zlá past!“ vysvětlovala. „Co na ni přijde- neodejde- uvězní to vše- pak smrt! Hladem, žízni! Ne, ne!“

„Vypadá jako papír... Zee.“ pronesl nejistě Barry. Zee se rozhlédla kolem, popadla třísku a jedním koncem ji položila na kartonovou desku pomazanou vrstvou světle žluté pasty. Pak na ni ukázala a vyzvala ho: „Chytni za dolní konec a vezmi-“

Barry poslechl a opatrně uchopil třísku za konec, který přečuhoval přes karton, pokusil se jej zvednout, ale pohnul s celým kartonem.

„Tříska je tam teď navždy- když tam vstoupíš, ty taky budeš tam navždy- zemřeš!“

Barry to sledoval zaraženě a smutně zároveň, bylo mu do breku „Mám hlad... Zee...“ kvíkl.

„Já taky,“ vzdechla Zee. „Jdem domů.“

„Ale, ještě tu něco může být, Zee,“ protestoval.

„Jsou tu jenom pasti,“ sykla, sama velmi zklamaná, a vyběhla k průrvě mezi cihlami. „Pojď!“ popohnala Barryho, který ještě pořád koukal žádostivě na sušenku. Nakonec, byť neochotně, poslechl.

Vyšli do bezměsíčné, chladné noci. Vraceli se ke své skupině přes uličky a zahrady v blocích domů. Cesta domů byla mnohem snadnější, protože mohli sledovat vlastní pachové značky, i když jich raději dělali méně, než normálně, nešlo ani tak o predátory, ale hlavně o cizí skupiny chytrých potkanů. Zejména Rorkova, která by je mohla s jejich pomocí vystopovat. Zvláště zde, hluboko na jejich území.

Zanechávání pachových značek kapkou moči u kanálových potkanů a svobodných potkanů byla běžná praxe, ale zase bylo snadné odhalit kde se asi tak nachází, kolik jich je a v jaké jsou kondici.

Když Zee přišla ke skupině chytrých potkanů na povrchu vedené Puffem,

Astireti

získávali jídlo krádežemi z lidských stavení, popelnic a košů. Vždy šlo nalézt místa plná hmyzu anebo třeba ve skupině i ulovit holuba. Tehdy se dokázali uživit, aniž by se museli skrývat v kanálech a neustále bojovat s hordami divokých potkanů, ale nakonec je začaly napadat stejně chytrí potkani z Rorkovi skupiny. Začaly ukrajovat z jejich teritoria a zabíjet kohokoliv, na koho přišli. Bránili se jim, ale Rorkova skupina byla početnější a silnější. Museli se stáhnout do oblastí, kde bylo mnohem méně jídla a příležitostí, jak ho získat. A jak byl den ode dne větší chlad, byl nedostatek o to naléhavější; bylo nutné nashromáždit zásoby na zimu, protože jakmile uhodí mrazy a napadne sníh, přibude další predátor k nespočtu jiných a tím je mráz samotný.

Zrovna když se proplížili pod plotem, aby překonali nejnebezpečnější část cesty, kterou bylo několik metrů podél domovního bloku, po ulici, zaslechli šramot. Zee, jako když do ní uhodil blesk, okamžitě vystřelila a ukryla se za velkou kovovou skříň, která stála přímo u cihlové zdi domu. I Barry za skříň vběhl tak rychle, až do Zee vrazil.

Zee bedlivě sledovala a větrila zároveň okolní asfalt, aby zjistila, co ten hluk způsobilo. Dost možná to byl člověk, ačkoliv takhle hluboko v noci tak často po ulicích nechodili jako za dne. Ale taky to mohla být kočka, nebo toulavý pes.

„Slyšels to?“ ozval se zblízka hlas potkanice. V Zee to hrklo, co když to byla potkanice z Rorkovi skupiny? Koneckonců území, které ovládali, bylo velmi blízko. Přesto jí ten hlas byl povědomý.

„Jo, potkan,“ přisvědčil mužský hlas, taktéž známý.

„Kanálníci?“ otázal se ženský hlas a použil výraz, kterým se obvykle mezi chytrými potkany označovali potkani divocí.

„Nevím, zjistím.“

Záhy se u krátké nohy skříně objevil čenichající nos potkaního samce. Zee, která nechtěla nechat nic náhodě, opatrně začenicchala na oplátku jeho směrem. S jistou úlevou, ale zároveň i s obavou poznala pach jednoho z bojovníků její domovské skupiny, Zacka.

„Jsou od nás!“ poznal je Zack. Barry vystoupil Zackovi vstříc a nechali se poznat vzájemným očicháním.

„Lekli jsme se, Zacku,“ houkl Barry na Zacka a ten ho na oplátku podrbl za uchem: „Koho pak to tam schováváš? To už sis našel holku?“

„Ne, Zacku. To je Zee, Zacku,“ usmál se Barry.

„Fakt? A proč se teda přede mnou schovává? Je to fakt Zee?“ Zack opět nakoukl do mezery mezi skříni a zdí, kde Zee pořád zůstávala.

„Je to Zee, Zacku.“ potvrdil trochu zmateně Barry. Zack zalezl do mezery a Zee začala pomalu ve strachu couvat.

„Jsem Zee, Zacku, Jsem Zee!“ Ozvala se spěšně. Bála se Zacka, vlastně všech dospělých samců skupiny. Chovali se často hrubě a pro ni velmi nepříjemně. V tom Zack vyskočil a než Zee stihla jakkoliv zareagovat, povalil ji na záda a začal ji očichávat hrud'. Zee jenom vykvikla a pokoušela se vymanit, ale Zack byl mnohem těžší a silnější. „Ne! Ne!“ protestovala, ale Zack to ignoroval: „Ty se třeseš... Zahřeju tě.“ Jeho hlas se změnil v lascivní šepot a pohladel ji na bocích. Zee zkoprněla. „Prosím,

Astireti

Astireti

pust'!“ Zajíkla se.

„Co to děláš, Zacku? Bolí jí to, Zacku!“ přiskočil k Zackovi Barry a snažil se ho odtáhnout.

„Běž pryč!“ sykl na něj Zack a odstrčil ho takovou silou, že Barry odlítl skoro až na ulici.

„Zee, neublížím ti.“ ujišťoval ji Zack.

„Prosím...“ žadonila přiškrceným šeptem strachy bez sebe.

„Bude se ti to- AU!“ jakmile Zack zařičel bolestí a nadskočil, Zee bleskurychle využila uvolněného sevření a vyrazila až k noze skříně na opačné straně.

„Hráblo ti?“ obořil se Zack na štíhlou siluetu krysy s poněkud protáhlejším čumákem, která se objevila za Zackem. Byla to Dixie.

„Zee tě nechce, nechej ji bejt!“ zuřila.

„Byla ji zima, chtěla *zahřát*.“ vysvětlil a olizoval si pokousaný zadek.

„Chováš se zle! Chováš se zle! Zacku! Chováš se zle!“ volal na něj od chodníku Barry, očividně otřesený.

„To určitě... Pokud to tak moc potřebuješ, běž se zeptat holek u Fery, třeba nějaká bude chtít nechat *zahřát*.“ zasyčela mu přímo do tváře. V tom se Zack rozzlobil a tlapou ji uhodil do tváře, načež ji hrubě přirazil ke zdi: „Kdybych si chtěl Zee vzít, tak si ji prostě vezmu!“ zavrčel. Poté ji pustil a bez dalšího slova se odebral k odchodu. Dixie se nenechala vyvést z míry, jen dál ho zamračeně sledovala a hladila si krvácející škrábanec ve tváři. Když Zack procházel kolem Zee, uskočila do strany a popoběhla co nejdál z jeho dosahu, ani se na ní nepodíval.

Když bylo po všem, citelně se Zee ulevilo. Nicméně se strach pozvolna měnil v ponížení a stud, když viděla škrábanec na Dixieně tváři.

„Jseš v pohodě, nepoškrábal tě, nebo nekousl nějak?“ starala se Dixie. Zee bylo po této otázce ještě hůř, jen zavrtěla hlavou. Pořád se třásla a bylo jí dopláče: „Ne-Děkuju - odpusť...“

„Sakra Zee, hlavně se vzpamatuj!“ napomenula ji poněkud podrážděně Dixie. „Znáš je... jejich koule jim často nahrazují mozek.“ Zee v odpověď pouze přikývla. Zejména Zack to už několikrát na Zee zkoušel a nezřídka velmi hrubě. Zee s ním ale nechtěla nic mít, vlastně s žádným samcem. Nevěřila žádnému, kdo dospěl natolik, že začal myslet na samice. Zee měla se samci velmi ošklivou zkušenost a nikdy ji nechtěla zopakovat. Jejich pozornost upoutalo Barryho volání: „Dixie, Zacku, pod'ťe se podívat! Zacku, Dixie!“

„Co tam děláš, upaluj sem, ty lumpe!“ Zařičela na něj přiškrceně Dixie s obavami.

Barry stál uprostřed chodníku před skříní a beze slova na ní zíral.

„To už ste se všichni chlapy úplně pomátli?“ zanáčovala Dixie.

„Barry! Barry! Pojd' sem!“ okamžitě zavolal Zack a vyrazil Barrymu naproti. „Zee, Dixie! Je tu jídlo, Je tu jídlo!“

„Co to sakra meleš?“ zlobila se Dixie a taky se přiblížila k mezeře vedoucí na chodník. Zee se pořád držela u zdi a bez hlesu a hnutí sledovala s obavami Barryho

Astireti

hloupé chování. Zůstat takhle uprostřed chodníku bylo jako dráždit hladovou kočku. Každou chvíli se mohl objevit člověk, toulavý pes nebo dokonce nějaký z opeřených dravců, kteří bez přestání kroužili oblohou, a pokusit se jej zabít. Zack se taky zarazil při pohledu nahoru a v ten moment z něj veškerý hněv vyprchal: „To vystačí celé skupině na celou zimu!“

„Vraťte se!“ sykla na ně Zee, ale oni ji ignorovali. Zack místo toho vyskočil na skříně a šplhal na ni.

„Tudy se dá vlízt! Je to těžký! Pomoz mi!“ houkl ze skříně Zack, Dixie vyskočila za ním a Barry ji následoval. *Co to dělají?* Pomyslela si Zee strachy bez sebe. Pomalu se přiblížila k volnému prostranství chodníku. Se všemi smysly v pohotovosti sledovala okolí a opatrně vykoukla zpoza skříně. Všichni tři byli na velmi úzkém výstupku, kterého se taktak drželi a snažili se podhrabat a hnout s černou deskou nad výstupkem. Víš nad nimi svítila prosklená deska. Když se Zee odvážila vstoupit hlouběji na volný chodník, spatřila za sklem vyskládané trojúhelníkové a dlouhé chleby se zeleninou i masem, ale také sušenky a oříšky v řadách vedle i nad sebou usazených na kovových spirálách.

„Vraťte se! Vraťte se prosím!“ žadoněla. „Je to nebezpečný!“

„To půjde, ale musí nás bejt víc.“ Zhodnotil desku po vynaloženém úsilí Zack. „Zee, nekrč se tam a pod' nám pomoct!“

„Past! Může to být past!“ volala na ně zoufalá Zee. V tom je náhle ozářilo prudké světlo. Vmžiku co si to uvědomili, byli všichni opět ukrytí pod skříní a Zee zase zpět až u zdi. Brzy na to kolem projelo auto, které zmizelo na druhém konci ulice.

„S tím poklopem sami nehneme.“ pronesl v zamyšlení Zack a než cokoliv dalšího řekl, vyrazil podél zdi k norám.

„Zee má pravdu, může to být past. Jdem taky,“ rozhodla Dixie a Zee to uvítala. Jen Barry se zdráhal: „A co jídlo?“

„Past, je to past!“ připomenula mu za běhu Zee a Barry bez dalšího namítání, ale se značně protaženým obličejem ji následoval.

Brzy na to vběhli do uličky, kde měli několik ocelových popelnic zajištěných řetězem. Tyhle popelnice ani řetěz nešlo prokousat, takže ať tam bylo cokoliv, bylo to pro ně nedosažitelné. A teď už byly takové popelnice skoro všude. Prošli několika dalšími uličkami a zahradami, a když se ocitli u vstupu do vnitrobloku, Barry se znenadání zeptal: „Proč se tak Zack choval, Zee?“ Zee se po něm smutně ohlédla, ale odpověděla Dixie: „To neřeš mladej.“

„Já tomu nerozumim, Dixie.“

„Mužský se prostě takle chovaj... a nech to už bejt.“ odsekla odměřeně. Barry je sledoval jako opařený, ale pak je ujišťoval: „Já se takhle chovat nebudu, Dixie!“ a rozeběhl se uličkou, kde zmizel v díře v cihlové zdi, která oddělovala vnitroblok od uličky.

„Kdyby to byla pravda...“ povzdychla si Dixie. Zee se za Barrym beze slova dívala, chtěla jeho slovům moc věřit, měla ho totiž opravdu ráda a moc by ji mrzelo, kdyby se začal chovat hrubě jako ostatní, až ho ovládne brzká puberta.

Nakonec se stejnou dírou dostali do zpustlého vnitrobloku, kde poslední rok sídlila Puffova skupina. Výhodou tohoto místa byly velké tanky plné dešťové vody, díky nimž neměli problémy s žízní. Spací a zásobní nory měli zřícené ve střepech opuštěného domu, kam se dalo dostat dírami od potrubí, nebo vypadlých cihlách. Kdysi to bylo pouze zimoviště Puffovy skupiny, ale nyní bylo jediným úkrytem, který jim zbyl.

V okolí vchodů do nor různě strážili hlídky Puffových samců, kteří v případě hrozby bránili, nebo varovali všechny v noře. Ostatní většinu času trávili v norách. Opouštěli je, pouze když se potřebovali napít, nebo najít něco k snědku.

Dixie a Zee vyšplhali za pomoci okapové roury na římsu v patře a zanořili se do nevelkého výtlučku mezi spárami cihel. Ledva se prosmýkly do prostoru mezi stropem a podlahou, zastoupil jim cestu velký samec. Zee se otřásla, ale ovládla se. Krysa je obě jen zběžně očichala a pak je nechala být. Byl to jeden ze strážců, který si jen ověřoval příslušnost příchozích potkanů.

Labyrintem chodbiček se museli nadále orientovat už jen podle sluchu, čichu, paměti a hlavně hmatem. Zejména jejich vousky jim v tom prokazovaly skvělou službu, protože v norách panovala naprostá tma. Nicméně díky svým ostatním smyslům bez potíží našli svou komůrku.

„Jsou tam oříšky, sušenky, chleba, všecko, Yuno!“ ozval se z komůrky Barryho hlas.

„Ty jo, a kde že je?“ odpověděl mu hlas Yuny.

Dixie a Zee prošly skrze závěs vyrobený z kusu látky, ke kterému byly taktéž přivázány šňůrky s korály a klacíky, takže přitom zachrastěl. Komůrka, velká jako krabice od bot, nebyla tak temná jako chodbičky, protože v podlaze zelo několik malých prokousaných děr, které propouštěly trochu světla z patra pod nimi. Byly Barryho prací, než mu našli dost klacíků, o které by si mohl brousit zoubky. Ve všech koutech a podél stěn se válely a visely všelijaké věcičky různých velikostí a tvarů, ale i barev, které všichni za dobu, co tu jsou, nasbírali jen tak pro radost. Zee a Yuna z nich často splétaly různé korálky, přívěsky a ozdobičky na sebe i do komůrky. Samozřejmě tu byly i věci užitečné, jako velká krabička od sirek, která sloužila všem za stůl. Menší krabičky zase sloužily pro ukládání drobnějších věcí, nástrojů a předmětů. Ačkoliv se zdálo, že je to tu vše naskládané jedno přes druhé, každý věděl, které věcičky patří komu a nemohlo se stát, že by si někdo něco jen tak přivlastnil. A když měl někdo něco speciálního, co jiní neměli, prostě si to půjčovali, jako například malý plastový hřebínek, který usnadňoval péči o srst.

Yuna, čtvrtá potkanice, která s nimi sdílela komůrku, už odpočívala v protějším rohu na nakupené hromádce z hadrů, papírů peřiček a jiných měkkých kousků, na nichž všichni spali. Zatímco Barry seděl nedaleko a o jeden z klacíků a si obrušoval hlodáky.

„Ahoj holky,“ vítala je Yuna. „Prý jste našli jídlo?“

„Nedostali jsme se k němu,“ přikývla Dixie, „Ale to už ti lump tady vyprávěl,“ kývla k Barrymu a přisedla si k Yuně.

„Co se ti stalo?“ podivila se Yuna, když si všimla šrámu na Dixieně tváři.

„Ale to se Zack neudřel a začal se chovat jako debil.“

„Moje vina - omlouvám se, je to moje vina.“ pronesla zkroušeně Zee, která se usadila do vedlejšího rohu a začala se přehrabovat v korálcích.

„Co? Že pokud Zack nemyslí žaludkem, myslí pérem? Kašli na to Zee a přestaň fňukat, dostala jsem už horší rány.“

„Proto cítím Puffova bojovníka...“ pronesla Yuna. Zee projela vlna studu, okamžitě se očichala a zjistila, že ji Zack označkoval. Snažila se postižené místo aspoň olízat, ale stejně to nepomáhalo od toho, jak hloupě se cítila.

„Tihle jdou vždycky po slabších holkách... nesmíš to nechat zajít takhle daleko, kopni ho do ksichtu nebo jinam... pak dá pokoj.“ poučovala ji Yuna, ale Zee to spíš přitížilo.

Závěs u vchodu zachrastil a v komůrce se objevila silueta hlavy potkana. „Hej, Barry!“ houkla Zackovým hlasem.

„Hej!“ vykřikla Dixie a vystřelila proti němu. „Zmiz, tady nemáš co bejt!“

„Jen chci tady něco s Barrym,“ naježil se Zach.

Yuna přiskočila k Dixie.

„Co něco, Zacku?“ zajímal se trochu polekaně Barry.

„Povim, pojd’“, houkl na potkanice a už zacouvával, když se ještě zarazil: „Zee! Je tu Zee? Chci říct promiň. Nechtěl sem to tak.“ S těmi slovy zmizel za závěs. Zee neodpověděla. Dál stála bez hnutí ve svém rohu.

„Barry, deš?“

„Du, Zacku!“ prosmýkl se Barry mezi Dixie a Yunou za závěs.

„Co to bylo?“ zatvářila se podezřívavě Dixie.

„Zack chce mluvit s Barrym,“ poznamenala Yuna.

„Zack se omluvil...“ upřesnila a Yuna jen pokrčila rameny a vrátila se do pelechu. „Kde je ta skříň?“ zeptala se nakonec.

„Na ulici, blok odsud. Zack a Zee to značkovali,“ odvětila Dixie

„Na ulici? Tam choděj lidi.“

„Teď tam nebyli.“

„Jak to že si nikdo tý skříně nevšiml dřív?“

„My jo,“ ozvala se Zee. „Nevěděli sme co v ní je. Nezkoumali sme ji. Šli sme rovnou do sklepů. Je tam nová.“

Když kolem ní šli poprvé, vyděsila ji, ale nemohli to vzít jinudy, tak se držela u zdi, jak to jen šlo, a snažila se nedostat pod ní, každý krok vážila, ale Barry na to tolik nedbal a bezmyšlenkovitě pod ní vběhl. Naštěstí se mu nic nestalo a ta skříň nic nedělala, přesto ho chtěla za to kousnout. Když se skříň prokázala jako bezpečná, označkovala ji.

Když se v komůrce rozhostil klid, hlad byl najednou o to hlasitější. Yuna i Dixie se rozhodly jej raději zaspát, zatímco Zee se rozptylovala tříděním korálek a různobarevných provázků.

„Barry?“ prořizlo Dixiino zvolání znenadání ticho, až sebou Zee trhla, přičemž rozsypala několik korálek po zemi.

„Není tady-“ vyhrkla. „Ještě tu není.“

„Sakra! Musíme najít Barryho.“ vyskočila z pelechu a Yuna se neklidně zavrtěla a v rozespání se ptala: „Co, co je s Barrym?“

„Ten pitomec ho asi chce použít na ověření tý jídlový skříně!“

„Jak- Jak to víš?“ vytřeštila oči Zee, která se snažila posbírat korálky po zemi.

„Co jinýho asi by s Barrym tak chtěl dělat! Nech to bejt, musíme ho najít!“ okřikla ji a vyběhla z komůrky. Zee to v ten moment došlo; Bojovníci málokdy braly na někoho ohledy, Barry je nijak zvlášť nezajímal, ne do doby dokud by si jejich zájem doslova nevybojoval. Byl pro ně dobrý jen jako průzkumníček a případná volavka, aby zjistili, je-li to místo bezpečné. Mělo jí to dojít dřív, že s ním Zack nechce mluvit jen z pouhého kamarádství. Vůbec ho nezajímal, jestli se Barrymu něco stane, nebo ne.

„Koho hledat? Barryho? Zacka?“ ptala se zmateně Yuna.

„Oba!“ ozvalo se zpoza závěsu a Zee běžela za ní.

Ve tmě chodeb bylo těžké najít kohokoliv určitého a na pachy se nešlo zaměřit, proto zamířili k noře, kterou obýval Zack. Tam ale nikoho nenašly a tak se ptaly kohokoliv, na koho narazily, jestli je neviděli. Nakonec se dozvěděly, že už je to docela dlouho, co Zack s Barrym a několika dalšími šli ven. Trojice se hned poté vyřítla z nor do noci. Venku hlídalo méně samců, než prve.

„Hej ty!“ houkla na jednoho z nich Dixie. „Nešel tudy Zack a jeden kluk?“

„Jo,“ utrousil nevrle strážce. „Šli s Puffem a ostatními pro jídlo.“ Dixie utrousila nadávku a vyrazila se Zee a Yunou v závěsu ke skříně. Zee byla na jednu stranu nervózní, že jak spěchaly, zanedbávaly ostražitost, na druhou stranu nepolevovala v rychlosti, protože měla o Barryho strach.

Dorazily ke skříně rychleji, než Zee očekávala. Snad proto, že celou cestu běžely, jako by je něco stíhalo. Pod skříně a před ní se tísnilo tak na deset mohutných potkanů, mezi nimiž se vypínal Puff, který byl největším a nejsilnějším samcem skupiny a z toho titulu ji vedl. Vzhlížel ke skříně a spolu s několika dalšími podával plastovou trubku k místu, kde měl být poklop, který Zack se Zee nedokázali otevřít.

Dixie se vrátila pod skříně a hned uhodila: „Kde je Barry?“

„Co tu chceš?“ odvětil nevrle jeden samec hned, co ji zběžně očichal. „Jakej Barry?“

„Malej kluk! Kde je?“ Dotírala dál. Zee, když si uvědomila blízkost tolika Puffových válečníků, zapomněla na možné hrozby chodníku a zaměřená pouze na Barryho vběhla před skříně a vyskočila na úzkou římsu před poklopem, tak rychle, že žádný ze samců nestihl ani zareagovat.

Na římsě stálo kolem šesti potkanů, mezi nimiž byl Barry a Zack, který se spolu s dalším třemi opíral o poklop, čímž jej pootevřeli směrem dovnitř. Pátý válečník právě chytal trubku a Barry jen seděl na římsě a hleděl na kovovou výduť, jeden sáh pod římsu za poklopem.

„Zee!“ vyjekl, když k němu doskočila

„Co to sakra je?“ vykřikl na ně Puff.

„Barry zpátky!“ vydechla Zee a Puffa ignorovala. „Zpátky do nory!“

„Ale my jdeme pro jídlo, Zee.“ protestoval.

„Tohle není pro vás! Čekejte, až přinesu jídlo!“ vykřikl přidušeně Zack, který se pod vahou poklopu viditelně třásl. Dole se mezi Dixie, Yunou a bojovníky strhla hádka.

„Past! To může být Past!“ kmitala hlavou mezi válečníky na římse.

„Nemel a zmiz!“ utrhнул se na ní pátý válečník, který se snažil vklínit trubku do vzniklé mezery mezi poklopem a římsovou. „Zdržuješ!“

„Takle past nevypadá, Zee...“ hlesl Barry.

„Už tam skoč hochu!“ Pobídl ho Zack

„Jiskřící past! Takhle vypadá jiskřící past!“ upozornila ho. Podobné pasti byly celkem vzácné, ale o to více zákeřné. Vypadaly jako krabice s kovovou podlahou. Kdokoliv na ni vstoupil, podlaha pod ním zajiskřila a na místě ho zabila. Barry ztuhl, neboť takhle přišel o matku.

„Sakra tohle není *jiskřička*! Vlez tam už!“ zasupěl Zack, zatímco pátý bojovník upustil trubku. „Vypadni, nebo tě zabiju!“ vylil si pátý zlost na Zee. Ta se zprvu polekala, ale pak, vystresovaná nastalým zmatkem, velice hlasitě vykřikla přímo jemu do tváře: „Nedovolím! NE! Barry není pokusník!“

Pátý vzteky zařval a hrubě Zee popadl za krk a ruku a jediným trhnutím ji srazil do skříně. Zee jen křičela a dokázala jen do jeho tlap zatnout drápy, čímž ho na nich ošklivě poškrábala, ale před pádem ji to nezachránilo.

„Zee!“ Zakřičel Barry, zatímco s těžkým vydechnutím pleskla na kov jako kámen. Uslyšela lomozný náraz a v ten moment vyskočila z místa jako by kov pod ní žhnul a jen co na všechny čtyři dopadla, vyrazila v děsu proti zdi, po které se snažila vyškrábat kamkoliv nahoru z dosahu podlahy. Stěny ale byly kluzké a vždy sjela zase na břicho.

„Zee! Zee!“ volal Barry odkudsi zpoza ní, zatímco venku za poklopem, který dosedl zase zpět na své místo, se strhla roztržka mezi Zackem a pátým.

„Zee, není to jiskřící past, není to jiskřička, Zee!“ snažil se jí ukonejšit Barry, který demonstrativně přešlapoval na místě. „Žádný jiskry, vidíš, Zee?“. Zee se schoulila do klubíčka a hrůzou se třásla. Nemohla skoro ani dýchat. Viděla Barryho jak na ni bezmocně hledí. Oba leželi v nějakém malém, kovovém prostoru osvětlovaném odkud si seshora. V ten moment ji popadl ohromný vztek, vyrazila proti Barrymu a utrhla se na něj: „Hlupáku! Nesmíš za mnou skákat! Nesmíš jít, když nevíš, co tu je! Zemřeš! Si jak Hlupák! Všude pasti! Nekoukáš se. Umřeš! Si hlupák! Umřeš!“

„Zee,“ zajíkl se, celý jako by se zdrcnul a v očích se mu objevily slzy. „Mám hlad, Zee.“ Teď už plakal, viditelně se jí bál. Zee těžce oddechovala a Barry tiše vzlykal. I ona se rozplakala a vzala ho do náruče, přičemž sebou trhl. Objala ho a celým svým tělem ho ochranně přikryla. Začala se s ním pohupovat a tiše, roztřeseně prozpěvovat:

Tam někde nad duhou...

Je cesta do Nebe...

A... a sny, které jsi sníval..

Jednou při...

V tom se poklop opět hnul. „Zaberte!“ ozvalo se zasupění a poklop se se skřípěním odlepil od stěny a za ním čtyři válečníci.

„Zee, Barry! Slyšíte?“ volal na ně Zach.

„Tam jsou,“ upozornil někdo jiný.

„Sakra odpovězte!“

„Jo!“ Hlesla Zee, ještě pořád kolébající Barryho.

„Můžete se dostat k jídlu?“ zajímal se Zack, v jehož hlase byla zřetelně slyšet námaha, ale i úleva.

„Jo, Zacku.“ přisvědčil roztřeseně Barry a koukal nad sebe. Zee také vzhlédla k nespočtu kovových spirál, které proplétali spoustu různého jídla.

Jak si to celé prohlíželi, Zee zaráželo, že to jídlo necítí, možná jen trochu, ale to bylo zřejmě proto, že bylo zabaleno v pytlících. Oba se lekli, když uslyšeli za sebou náraz do kovu. To se jen podařilo bojovníkům zaklínit poklop trubkou. Barry se pak otočil zpět ke spirálám s jídlem a připravil se ke skoku, ale Zee ho zadržela, jen co popadla dech z úleku.

„Budu už opatrný Zee,“ ujišťoval ji.

„Vím...“ přikývla. „Ale já první.“ Potom se nadechla, zavřela na moment oči, a pak vyskočila na nejbližší spirálu. Zachytila se a na chvíli zůstala balancovat. Vše se zdálo být nehybné. Žádný mechanismus se nikde nespouštěl.

Ještě chvíli čekala a zkusmo drcla do jednoho balíčku. Sotva se hnul, seskočila zpět dolů. Nestalo se nic. Barry ji sledoval.

„Tak co?“ zajímal se Zack, který mezerou pod poklopem prostrčil hlavu.

„Bezpečný...asi.“ odpověděla mu. Pořád ji srdce bušilo a hrud i břicho ji svíral strach, ale snažila se ho nevnímat a odhodlala se k dalšímu výskoku. Tentokrát s ní vyskočil i Barry.

„Budem shazovat to jídlo sem!“ nařídila jim Dixie, která prolezla se Zackem na kovovou plochu. Zee jen přikývla a vyšplhala o pár spirál výš, kde vysely oříšky a začala vytahovat balíčky ze spirál za pomoci tlapek i zubů a pouštěla je dolů. To samé činil i Barry, Zack i Dixie, zatímco Yuna, která vlezla na výduť za nimi, spolu s jiným válečníkem, podávali hromadící se balíčky přes mezeru ostatním.

Za několik okamžiků první válečníci odbíhaly s balíčky v zubech do nor a pak se vraceli i s posilou, zatímco se jídlo hromadilo pod skříní. Pouze Puff a jeden další válečník zůstali na stráži. Práce se zastavily pouze, když se v blízkosti objevil člověk nebo projel vůz. Většinou je varoval Puff, ale často, zejména když je skrz sklo oslnilo světlo, stihli zjistit hrozbu sami. Zee a ostatní, kteří šplhali po spirálách, okamžitě vběhli do útrob skříně, kde se ve stínu zbývajících balíčků skryly, přičemž Yuna s válečníkem na vyduťté ploše se akorát přikrčila. Jakmile byl vzduch čistý, vrátili se opět ke sběru jídla.

Když už byla skřín z poloviny prázdná, náhle Dixie sykla na spirály: „Počkejte!“ tohle nebylo 'Pozor!' nebo 'Skryjte se!' varování, které obvykle používali, nicméně Zee, i když ji to přišlo divné, se ukryla mezi spirály. Když ustalo šustění balíčků, zaslechla nějakou potyčku pod skříní.

„Sakra!“ zaklel válečník, který sbíral balíčky s Yunou a vykoul mezerou ven. „Zacku, sem!“ zavelel a bleskově se prosmýkl mezerou. Zack seskáká na plochu a proběhl skrz mezeru také. Z venku se ozvalo krysí zavřeštění a následné prásknutí, podobné ráně když padající kus cihly se roztříští o beton.

„Co se děje, Zee, Yuno?“ šeptl poděšeně Barry o pár spirál níž. Zee byla taky vyděšená. Z venku byly slyšet křik a boj a znovu prásknutí. Snažila se odhodlat se podívat přes sklo dolů, ale Yuna zakřičela: „Rorkova skupina!“

Jako by do Zee uhodilo, ztuhla přímo ve své skrýši. Yunino přiškrcené nařízení, ať k ní všichni rychle seskočí, kolem ní jen prolétlo.

„Nahoru hned!“ sykla opět Yuna, ale hned na to zaječela.

„Yuno!“ zaječel Barry. Zee viděla skrze spirály jen část situace; Než stihla Yuna vyskočit na spirály, mezerou dovnitř vběhlo několik potkanů z cizí skupiny a skočili na ni. Škrábala a kousla a snažila se vymanit ze sevření, bolestí pištěla. Tihle potkani ale vypadali jinak; měli na sobě kusy látky převázané řemeny k tělům. Zatímco Yuna bojovala o život proti cizím potkanům v hadříkách, pustili se za Barrym, Zee a Dixie další cizí potkani. Nebyly však cítit pachem Rorkovi skupiny a v hlodácích třímali kovové, drápům podobné nástroje.

„Yuno!“ zařičela zoufale Zee, když ji bezvládnou a zkrvavenou dvojice krys vytáhla mezerou ven. Ale to už se k Zee sápal cizí válečník.

„Ne, Ne!“ zakřičela a ohnala se po něm zadní nohou. Válečník se jí vyhnul a znovu po ní přední tlapou hmátl. Zee kluzké dráty spirál podklouzly a ona se překotila. Válečník hmátl naprázdno a Zee visela na spirále, které se zoufale držela předními tlapkami. Válečník přeskočil na její spirálu a už se jí snažil uchvátit hludáky i předními tlapami, když se Zee pustila. Spatřila nad sebou Barryho, jak přeskakuje ze spirály na spirálu a snaží se tak uniknout dalším dvěma bojovníkům. Zee dopadla o dvě patra níž a měla co dělat aby se spirál chytila, aniž by se do nich zamotala.

„Barry! Zee! Pryč!“ ječela Dixie která hned na to seskočila až na kovovou výduť. Barry strachy taktéž nedbal výšky a seskočil. Nad Zee se opět objevil válečník a hned co zpět získala rovnováhu, vyskočila ke sklu.

Při pádu se nepříjemně potloukla, ale nic toho nedbala a jen co se obrátila na všechny čtyři, vystřelila k mezeře. Tak tak se prosmýkla kolem válečníka, který se marně snažil všechny tři chytit.

V momentě, kdy dopadla na chodník, chtěla vyrazit přímo k uličce vedoucí k norám, ale v cestě jí stálo několik potkanů v hadrech, které stáli na zadních a čímsi, co drželi v předních tlapkách, se po všech oháněli. Běžela tedy na druhou stranu. Akorát se ohlédla, aby zjistila situaci; Dixie a Barry uháněli jednu délku ocasu za ní. Kolem se hemžilo několik potkanů, které za nimi okamžitě vyrazily. Sama se musela jednomu vyhnout. Cestou o něco škobrtla a málem o to zakopla, ale udržela se dál v běhu. Jen

Astireti

na okamžik se ohlédla, aby zjistila, co to je. S hrůzou zjistila, že zakopla o bezvládné, zakrvácené tělo Puffa, a jednoho dalšího jejich válečníka. Upírali do ulice své vytřeštěné oči.

„Běž!“ vrazila do ni Dixie a popohnala ji tak k dalšímu běhu. Zee slyšela, jak se za nimi řítí bezpočet tlapiček. Při letmém ohlédnutí viděla několik válečníků v hadrech, jak jim jsou v patách. Barry těžce dýchal a už začal zpomalovat.

„Tudy!“ vyjekla Zee a ostře zatočila k dřevěnému plotu mezi dvěma bloky domů. Prosmýkla se nevelkým otvorem pod prkny a řítila se dál labyrintem uliček a zahrad s Dixie a Barrym v závěsu.

„Dixie!“ pískl Barry vyděšeně. Zee i Dixie se rychle ohlédly, ale Barry nikde nebyl. „Barry!“ vykřikla Zee a vrátila se k místu, odkud vykřikl. Nikde po něm ani stopa. Dixie začala spěšně obíhat okolí, dívat se po nebi i po zdech a taktéž na něj zavolala. Pak se zastavila: „Jsou tu další!“ vyjekla zoufale.

Zee zpočátku žádnou kysu vyjma jich třech necítla, ale pak, když zavětrila pořádně, jako by další kysu ucítla, ale bylo to hodně nezřetelné. Chtěla prohlédnout harampádí u stěn, když v tom se od směru, odkud utíkali, ozval lomoz.

„Pryč!“ křikla Dixie a Zee ještě zaječela do uličky Barryho jméno. Pak se opět s těžkými srdci rozeběhly pryč. Po té, co zahruly za roh, ozval se mužský hlas: „Za nima, chyt'te je!“ To je popohnalo k rychlejšímu útěku.

Proběhly ještě několik zahrad, když se ozvala Dixie: „Tady!“ A vyrazila ke zdi domu, kde se protáhla polootevřeným malým okénkem při zemi. Ocitly se na prázdném zaprášeném parapetu ve sklepě. Zdálo se, že je setřásly.

„Barry- Yuna-“ vyrazila ze sebe Zee v těžkém oddechování a z očí ji vytryskly slzy. Dixie položila konejšivě přední tlapku na Zeeina záda. I ji samé se kutálely slzy po lících.

„Kde je Barry?“ ptala se roztřeseně. „Kam zmizel, Barry? Dravec?“ poslední slovo ji uvízlo v krku. Dixie jen rychle zatřásla hlavou: „Ne, ne ne... ne neviděla jsem žádný... třeba jen někam zapadnul. Našel lepší úkryt. Je v pořádku.“ uklidňovala Zee a vlastně i sebe.

„Běžely támhle!“ ozvalo se z venku a kroky se blížily jejich směrem. Obě ztuhly. Jen Zee pořád posmrkávala a skrz slzy sotva viděla. Dixie do ni šťouchla a seskočily z parapetu na níže položenou desku a z ní rovnou na podlahu. Vyrazily napříč sklepem k regálům, v naději že se tam mohou ukrýt.

Zee se ještě ohlédla, zda-li už pronásledovatelé neproběhli okénkem.

„Zee!“ zařvala v děsu Dixie. V ten moment ji jako by cosi uchopilo za přední tlapku a následně i za tu druhou. Dlaně se rozhořely palčivostí a ona přepadla na bradu a to *cosi* ji chytilo i za srst pod bradou i na břicho.

„Ne, ne, NE!“ zaječela v děsu. Ocitla se na tmavě modré desce pomazané lepivou pastou

„Proboha, Zee!“ křičela Dixie a běžela k ní. Zee křičela a všemožně sebou cukala a lomcovala, ale čeho se dotkla, držela lepivá past v nekompromisním sevření.

„P-pomoc!“ vyrazila ze sebe v křiku Zee, zatímco sebou marně lomcovala. Polil

Astireti

Astireti

ji smrtelný chlad hrůzy. Byla uvězněna v lepivé pasti, a jak sebou trhala, přilepené části těla pálily a bolely, jako by jí je z ní někdo zaživa trhal.

Dixie se jen přiblížila, její tvář byla zkřivena zoufalstvím a bezradností. „Nemůžu - nevím jak!“ zlomil se jí hlas.

„Pomoz mi!“ žadonila Zee. Dixie se jen třásla. V tom se od okénka ozval nějaký hluk. Dixie tam jen vrhla pohled a pak na Zee: „Mrzí mě to...“ šeptla a odvrátila se.

„Ne... prosím, nenechávejte mě tu...“ plakala Zee. „Nenechávejte mě tu! NEOPOUŠTĚJ MĚ!“ Dixie zmizela ve stínech regálů. „NEEE!“ křičela Zee a zase se snažila vyrvat z pasti, ječela a bojovala, ale čím víc se snažila, tím více to bolelo a tím více ji to vyčerpávalo.

Polevila, aby mohla popadnout dech. Už jen tiše vzlykala. Po chvílce za sebou uslyšela kroky. V ten ráz sebou zase začala škubat. Zaznamenala pach krysího samce.

„Ale, ale... taková smůla... mladá... bude jí škoda.“ pronesl mužský hlas, který se k ní přiblížil zleva až se objevil před její hlavou. Zee zalapala po dechu. Potkan, který se před ní objevil, nevypadal normálně. Tak jako ostatní potkani v hadrech i on se pohyboval pouze po svých zadních nohou a nosil přes svůj kožich omotaný hadr převázaný řemínkem od hodinek jako nějaký člověk. Přes hlavu a záda měl přehozenou tmavě zelenou kápi s vystřiženými otvory po stranách kapuce pro uši, na jednom se houpal měděný kroužek, z kápě se táhl dlouhý válečnickův nos porostlý černou srstí a zkřivenými vousky. Přes hlavu si přehodil provázek navázaný na oba konce dlouhé tenké trubky vespod zakončenou dřevěným prkénkem. Jeho pach cítila v uličce, kde zmizel Barry.

Válečník k ní přiklekl. Dával si při tom dobrý pozor, aby byl aspoň sáh od pasti. Stáhl si kápi z hlavy. Usmíval se na ní černě osrstěný samec s velkou jizvou táhnoucí se přes oko.

„P... prosím“ šeptla, bez sebe strachem o svůj život. Válečník na ni jen hleděl a pak se klidně zeptal: „Chudák, malá potkanka... možná vím jak ti pomoci.“

Zee ho sledovala a vidina vlastní pomalé smrti ji zcela rvala mysl na kusy.

„J-jak?“ špitla.

„Nejdřív mi řekni kde je vaše nora.“ vybídl ji válečník. Zee se zajíkla, to byl její konec. Roztřásla se a zase sebou zacukala. Kmitala očima sem a tam, a hledala nějakou pomoc a naději

„Já- j-já...“ vzlykala a odmlčela se.

V tom se od regálu, kam před chvílí utekla Dixie, objevil další potkan v plášti ne nepodobnému, jakou nosil ten s jizvou a zvolal na válečníka: „Chytli jsme ji,“

„Tak svázat a odtáhněte ji k tomu děcku!“ odpověděl válečník.

„Dixie! Barry!“ kníkla Zee, která se dovtípila, o kom to mluví. Panikařila. Mysl jí bzučela a zamlžovala se. Co chtějí? Co s nimi udělají? Co chtějí v jejich norách? A co udělají jí? Nechce tu umřít!

„Takhle to nevyřešíme... Můžeš tu shnit navěky, nebo taky ne... kde je váš brloh?“

Astireti

Astireti

„Já... já nemůž-žu říct KDEJENAŠENORA!“ rozkřikla se zoufale Zee. Válečník jen s povzdechem zavrtěl hlavou a odešel jí z dohledu. Ocitla se sama.

„Ne.. ne, NE! Prosím!“ žadonila. „Ne- Ne!“ ale bylo ticho. Zase sebou zacukala a kvílela. Uběhla snad věčnost. Nakonec se zklidnila a odevzdaně se rozplakala: „N-Nora,“

„Ano, nora“ Zopakoval voják, který se zase objevil v jejím zorném poli. Zee se opět rozjíkala. Jako by z ní vyprchal veškerý život. V hlavě ji hučel prázdný šum. Válečník se zase postavil k odchodu, když v tom ze sebe vyrazila: „Ve vnitrobloku!“ Válečník se k ní opět nahnul. „Tam... t-tam jak... bloky, dva bloky, od jídlo-v-vé skří-íně...“

Válečník se na ni usmál: „Budeš volná...“ Zee polevila v mírné úlevě, ale plakat nepřestávala. Pak se zlověstně zalesklo ve válečnickově oku: „Občas sem chodí člověk. Když najde krysou v téhle pasti, vezme ji a rozdrťí ji hlavu kladivem... smrt přijde rychle... a ty budeš volná.“ smál se zlovole a pak se smíchem odcházel. Zee se zase hlasitě rozeštkala: „Ne...“ prosím! Ne...“ pištěla do ticha. „Nenechávejte mě tu! NENECHÁVEJTE MĚ TU!“ křičela do prázdného a už tichého sklepa.

Astireti